

DANIEL FIALA

PRIMO Z PRIMOŠTENU

ILUSTRACE ZUZANA KORČÁKOVÁ

Albatros

Primo z Primoštenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Fiala
Primo z Primoštenu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DANIEL FIALA

PRIMO Z PRIMOŠTENU

ILUSTRACE ZUZANA KORČÁKOVÁ

Albatros

*Věnováno všem zvířátkům,
která neměla takové štěstí jako já.*

Primo

Daniel Fiala se rozhodl věnovat celý svůj autorský honorář na pomoc opuštěným a týraným zvířátkům – Běhejme a pomáhejme útulkům z. s. – [@behproutulky](#).

Na instagramovém profilu [@primo.fionka](#) můžete sledovat další reálné fotografie Prima a Fionky.

Uděláte nám velkou radost, když knihu ohodnotíte a napíšete k ní komentář na webu DatabazeKnih.cz.

Více o autorovi a jeho knihách najdete na [www.danielfiala.cz](#).

Bylo nebylo

Bylo nebylo – takhle začíná hodně pohádek.

Tahle knížka je ale jiná. Tady to nebude *bylo nebylo*, ale jenom *bylo*.

Tenhle příběh je skutečný.

A budu vám ho vyprávět sám.

Za devatero horami a sedmero řekami leží malé rybářské městečko Primošten. Na kopci se tyčí kostel a pod ním leží domky. Okolo kotví lodky. Celé to vypadá jako obrázek starého malíře.

Modrá barva všech odstínů je vysoko nad hlavou i blízko u nohou. A krásně se třpytí v paprscích slunce, které tu hřeje od brzkého rána do pozdního večera.

Rodiče s dětmi se v té křišťálově čisté vodě koupou, hrají si a dovádějí.

Když se všichni osvěží, přesunou se na lehátko a čtou si – možná i tuhle knihu. Fouká jemný vánek, který lechtá a voní po soli, čerstvých rybách a borovicovém jehličí.

Skoro všichni jsou tu veselí a šťastní. I já jsem byl veselý a šťastný kotě – jenže pak se to stalo. Že nevíte, co se stalo? Tak dobře poslouchajte, všechno vám povím.

Zvuky a pocity

Tolik různých zvuků.

Dlouho jsem se bál. Teď už si na to asi začínám zvykat. Nic jiného mi ani nezbývá – neumím je vypnout ani zeslabit. Když popoběhnu, je to trochu lepší. Ale běh mě unavuje.

Jeden ze zvuků je příjemný – takové šumění.

To šumění se jmenuje *moře*. Máma mi kdysi říkala, že je to velká voda. A je slaná jako slzy.

Ne každý ji může pít, ale nám kočkám to občas nevadí.

A když mluvím o mámě, trápí mě, že nevím, kam odešla a kdy se vrátí. Kručí mi v bříšku už moc dlouho. A také je mi zima. S mámou jsem byl v teple a v bezpečí. Její vůni jsem poznal už z dálky a vítal ji mňoukáním. Teď už mňoukat skoro nemůžu.

A to není všechno. Bolí mě tlapky a chce se mi spát. Cítím se slabý a zranitelný...

Než maminka zmizela, říkala, že brzy začnu vidět. Nevím, co to znamená, ale prý je to něco nádherného. Už je to dlouhá doba a pořád nic. Oči mě pálí a zůstávají zavřené. K čemu mi jsou, když mě jen trápí?

Černá má být přece noc. A den má být jiný. Jenže není.

Noc poznám podle zvuků – všude je ticho, slyším hlavně moře a mňoukání jiných koček. Asi nejsem jediný, kdo je hladový...

Máma tu vždycky byla se mnou a krmila mě teplým mlékem.